

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

KIRSE BÆR HAVENS SKOLE

1961-62

Indbydelse

Torsdag den 21. juni udskriver skolen ca. 130 elever, hovedsagelig fra 7., 8., 4. fm, 9. teknikerklasse, IV s og IV u samt fra realklassen.

Indledning kl. 19³⁰ ved flaget i den store gård.

Der uddeles eksamens- og udskrivningsbeviser, samariternåle, flidspræmier og lærerlegat. Lærerkoret synger. Bagefter danses der af til kl. 23³⁰.

De udgående elevers forældre indbydes herved til at festligholde aftenen med deres børn.

Pokalvinderne fotograferet i foyeren i Tivolis Koncertsal.

ÅRET RUNDT.

Hurra for S.P.erne!

Det lykkedes i år vore skolepatruljer at vinde den store eftertragtede vandrepokal, der er udsat af General Motor. Den blev overrakt skolen ved S.P.ernes årsfest i Tivolis koncertsal.

Bag denne præmiering ligger et stort og fortjenstfuldt og samvittighedsfuldt udført arbejde igennem et helt år. Det tjener vore S.P.ere til ære, at de føler deres ansvar, – og det kan man vist godt sige – har levet sig op til det. Det er en fornøjelse, når man om morgenen kører forbi rundkørselen på Køgevej, at se hvor godt

et tag de efterhånden har fået på tingene og at se den overlegne sikkerhed, med hvilken de lodser deres kammerater over den farlige Køgevej – og det mener politiet, hvis færdselspatruljer næsten daglig inspicerer dem, altså også.

Flere af S.P.erne er gamle veteraner og har været med fra starten for fire år siden. To af dem, Flemming Slot Hansen og Mogens Esmark Petersen fik da også ved ovennævnte årsfest som tak for god indsats og lang og tro tjeneste overrakt KDAK's sølvnål, som den højeste udmærkelse en S.P.er kan opnå og som forudsætter en særlig indsats og mindst to års upåklageligt arbejde indenfor S.P.erne.

Skolen er naturligvis stolt over S.P.erne og hyldede dem på forskellig vis bl. a. ved at arrangere et lagkage- og sodavandsgilde med efterfølgende dans. Denne fest var meget vellykket og viste også det gode kammeratskab og sammenhold, som hersker mellem S.P.erne.

Denne samhørighedsfølelse har yderligere givet sig udtryk på den måde, at S.P.erne har bedt om lov til at starte en forening af nuværende og tidligere S.P.er. De har med henblik herpå afholdt en stiftende generalforsamling, på hvilken de vedtog formålsparagraffer og love samt valgte en formand, sekretær, kasserer og en kontaktmand, der skal sørge for samarbejde med elevrådet.

Skolen finder et sådant initiativ prisværdigt og støtter det gerne, og vi beder forældrene gøre det samme.

Idet jeg udtrykker håbet om, at vore S.P.er stadig vil yde en god fortjenstfuld indsats, når vi starter igen efter ferien, siger jeg endnu engang tak på skolens vegne for deres arbejde i år.

Dan. Nielsen.

Daniel Nielsen.

Patruljeinstruktøren.

Æren for skolepatruljernes fine placering må eleverne dele med deres storartede leder, hr. Daniel Nielsen, der venligt og utrætteligt har uddannet dem gennem fire år. Morgen efter morgen har han inden skoletid støttet og tilrettevist sine unge færdselsbetjente med det hvide bandolér. Det hele hviler på parternes frivillige indsats. Skolen, kollegerne og forældrene er ham stor tak skyldig.

O. L.

Deletimer.

Tove Persson.

– er et nyt begreb for skolens mindste klasser, derfor er det naturligt, at man ofte hører forældre spørge: Hvad er deletimer egentlig for noget? Rent praktisk vil det, som navnet fortæller, sige, at klassen deles, således at kun halvdelen af børnene er til stede i visse timer. Der etableres deletimer i dansk i 1.–4. klasse og i regning i 1.–2. klasse.

Enhver lærer vil gerne kende alle sine elever godt, men i en klasse med over 30 børn kan det knibe med at få et indgående kendskab til det enkelte barn, dets forudsætninger og vanskeligheder – dertil er deletimerne en meget stor hjælp, de giver mulighed for en bedre og mere personlig kontakt mellem lærer og elev.

Undervisningen i disse timer må ganske naturligt blive individuel, her får hver elev ro til at arbejde i sit eget tempo og med den grundighed, der er nødvendig for den enkelte. Stof til timerne mangler ikke, en uddybning af fællestimeundervisningen vil ofte være til gavn, ihvertfald for de svageste, mens de mere kvikke selvstændigt kan løse små opgaver med forskellig sværhedsgrad, jo et par kan måske endog få lov til at være „hjælpelærere“.

I min egen 3. klasse har vi brugt nogle deletimer til at lære en ordbog at kende. Børnene nåede i løbet af kort tid at blive ret fortrolige med bogen, fordi de havde fred og ro til at finde ud af at slå rigtigt op, og helt naturligt var det da også, at de hurtigt hjalp de mindre hurtige, det ville ikke have kunnet lade sig gøre i fællestimerne. Nogen tid efter kunne alle anvende ordbogen i fællestimerne uden besvær.

Med deletimerne er der blevet mulighed for at bringe undervisningen en fornyelse, som det store elevtal ellers stiller sig hindrende i vejen for. Man vil også med stort held i disse timer kunne grundlægge gode arbejdsvaner, som kan få betydning for eleverne resten af deres skoletid.

Tove Persson.

Fra skolens fødselsdag: rulleskøjteløbere og gæster fra Valby Kunstforening.

Vi underholder hinanden.

Krosgård Thomsen.

Før efterårsferien, juleferien, fastelavn og påske har vi her på skolen et arrangement, som kaldes „Vi underholder hinanden“.

Dagen før de omtalte ferier starter vi med to normale timer og derpå 1 time's „Vi underholder hinanden“. Og hvad foregår der så? Vi har set og hørt sketches, små dramatiske indstuderinger, musiknumre, foredrag, extemporalspil, quiz-konkurrencer, parodier; ja, kort sagt alt, hvad der er mulighed for. De optrædende har været både lærere og elever.

Det er et arrangement, som alle sætter stor pris på. Ikke blot fordi vi virkelig hygger og morer os, men også fordi både lærere og elever her har et virkeligt morsomt og nyttigt arbejdsredskab.

Endelig er der det opdragende i at kunne være mange sammen under høflige og kultiverede former. Det drejer sig dog om 12–1300 børn, som i løbet af 10 minutter skal finde sammen de 3–4 steder, hvor det foregår. At alt går, som det skal, og at „Vi underholder hinanden“ har fundet sin rigtige form, kan jeg ikke sige. Men det er jo også altid dejligt at have ting forude at arbejde henimod.

Et er givet, at „Vi underholder hinanden“ i sig har så mange positive elementer, at vi må håbe, at det er en ide, som må blive bevaret.

Per Krosgård Thomsen.

Forældremødet for 1. klasserne.

Hvert år afholdes der her på Kirsebærhavens skole et forældremøde for 1. klasserne ca. 1 måned efter skoleårets begyndelse.

Klasselæreren og regnelæreren samler forældrene i klasserne, og vi prøver at give en lille demonstration af, hvordan vi anlægger undervisningen, og hvad vi har tænkt os at nå i årets løb. Hvis der er taget nogle prøver på børnene, snakker vi lidt om dem. Det kan være læseprøver ved skoleårets begyndelse, der viser, hvor meget børnene kan, når de begynder skolen; og tilsvarende prøver i regning og talfærdighed. Forældrene får lejlighed til at stille spørgsmål, og der snakkes meget om de enkelte børn.

Mange forældre giver møde og under et fælles kaffebord med underholdning, oplæsning og sang, forsøger man at komme til at tale med alle for at få positiv kontakt mellem hjemmet og skolen. Det er så vigtigt. Det hænder tit, at børnene siger „mor“ til mig, det vækker naturligvis jubel, men det viser, hvor nær forbundet hjem og skole er i barnets bevidsthed.

Kirsten Kappel.

Mode i gulerødder?

Det er ikke nogen vanskelig opgave at have skolebørn i tandlægestolen – tværtimod er det en stadig opmuntring, at så mange børn, selv i de små klasser, opfører sig virkelig fornuftigt og behersket.

Så meget mere forstemmende virker det derfor, når barnet møder op med én eller flere tænder, der ikke er til at redde. Det er desværre slet ikke ualmindeligt, at man bliver nødt til at trække *blivende* tænder ud på børn i 1. klasse, fordi disse tænder er brudt frem mellem ubehandlede mælketænder, fulde af huller. Hullerne „smitter“, og så har vi tragedien.

Tænderne skal passes både med tandbørstning og med regelmæssige tandlægebesøg, før barnet kommer i skole. Men de skal også passes, selv om barnet går til skoletandlæge.

Tænderne skal børstes *hver* morgen og aften, og det skal gøres rigtigt. Alle børn bliver undervist i, hvordan det foregår, men de kan ikke klare det på egen hånd, før de er 10–11 år. Forældrene må derfor holde et vågent øje med, at den daglige rutine indarbejdes – og at det bliver gjort korrekt.

Børnenes kost bør være så sukkerfattig som mulig, og slikforbruget må holdes under kontrol. De bolcher og karameller, der uddeles ved børnenes fødselsdage, bør afløses af frugt og gulerødder (karotter bliver betragtet som et virkeligt lækkeri). Lykkes det at skabe *den* mode i fødselsdagstraktementet, kan det blive et lille led i den bevarende tandpleje fremfor at bidrage til at ødelægge gode, sunde tænder, *der aldrig kommer igen*.

Inger Einfeldt.

Inger Einfeldt.

Motorlære.

Efter den nye skolelov kan elever i 8. og 9. klasse foruden de „tvungne“ timer vælge fra 2 til 6 ugentlige supplerings timer. I dette skoleår tilbød skolen bl. a. faget motorlære. 15 drenge fra 8 au meldte sig og har i den forløbne del af skoleåret 2 timer ugentligt dyrket dette speciale. Vi har haft en hel del teori. Det praktiske er indøvet på følgende måde:

Vi købte for 100 kr. en brugt varevogn, som vi slagtede, således at kun chassiet var tilbage. Med stort besvær fik vi det, delvis adskilt, baksat ned i kælderen, hvor vi nu har vort „værksted“. Meningen var at stille bilen op som gennemskåret, „arbejdende“ model. Drengene har måttet tage meget surt slid med at rense vognen for snavs, fedt og olie. Derefter skulle der skrubes rust, og nu er vi ved at male.

Det vakte en del opsigt med den bil, og adskillige blade sendte journalister og fotografer ud på Kirsebærhaven for at se, hvad vi lavede. Omtalen i bladene resulterede i en del opringninger med tilbud om biler. Disse „forærede“ vi til andre skoler.

Selv fik vi 2 knallerter og 2 motorcykler, så nu har vi en ganske pæn vognpark.

De kommende hold til motorlære får det nemmere end vort første hold, som har måttet tage en del kedeligt slid. Drengene har også selv måttet møde med værktøj, men vi håber efterhånden at kunne få råd til at anskaffe det fornødne.

Formålet med denne undervisning er ikke at uddanne mekanikere, men at give en orientering om, hvordan knallert, motorcykel og bil er indrettet og virker, således at eleverne, når de engang selv bliver motorejere, forstår noget af funktionen i et motorkøretøj.

K. D. Poulsen.

1. klassernes julekomedie.

Her på skolen har der altid været en udpræget tendens til at gøre noget utraditionelt – gode ideer er altid velkomne, og især da, hvis de kan bringes til udførelse.

En sådan utraditionel, god idé (synes vi selv) var det nogle af første klassernes lærere engang i efteråret fik:

Skulle vi ikke prøve at lade 1. klasserne spille julekomedie for de andre klasser?

Glimrende – men hvordan?

Skulle vi lade en klasse optræde? – Skulle vi lade udvalgte børn fra de 6 forskellige 1. klasser optræde? – Helst ville vi have børnene fra alle 1. klasserne med, men hvordan?

Hovedtemaet blev: *Jul i forskellige lande!*

Rammen om stykket – og den røde tråd – hvad med det?

Forskellige forslag – og det endelige resultat blev: en vildfarende raket.

Vi delte opgaver ud, og et stort resumé af stykket vil vise hvordan.

2 børn fra 1.æ – Birgitte og Eyvind – finder en måneraket, som de får til at starte. De flyver til månen, og her møder de Jørgen Kaliszans 1.z med temaet: „Jul på månen“ – Birgitte og Eyvind vil hjem, men trykker hele tiden på de forkerte knapper således, at de først oplever „Jul i Nisseland“ vist af Kirsten Kappels 1.v – dernæst „Jul på Grønland“ vist af Nonni Schrøders 1.x, men Grønland er for højt mod nord, altså trykkes der på sydknappen, og vi havner til „Jul i Afrika“ med H. C. Larsens 1.y.

I Afrika ser Birgitte og Eyvind – ved hjælp af børns tidløse fantasi – stjernen over krybben i Bethlehem, og vi ser så selve den store jul i form af et krybbespil vist af Karen Olsens 1.u.

Man kan nu godt blive træt af så mange rejser – så slutningen bliver naturligvis „Jul i Danmark“ nærmere betegnet „Jul i skolen“ vist af 1.æ. Her danses om juletræet og tilskuerne synger med på „Højt fra –“.

Lidt usædvanligt at lade 1. klasserne optræde for de større – men vældigt morsomt – i særlig høj grad for de medvirkende.

Forestillingen blev vist for 2., 3., 4. og 5. klasserne ved juleafslutningen og forældrene fik lejlighed til at overvære prøven.

Det hele gik langt bedre, end vi havde turde håbe.

Louis Nielsen.

Skoleklubberne.

Kirsebærhavens skoleklubber har nu afsluttet sin 2. sæson. Vi har i år haft lidt mindre tilslutning end det første år, hvilket man vel også kunne forvente, når virksomheden ikke længere havde nyhedens interesse.

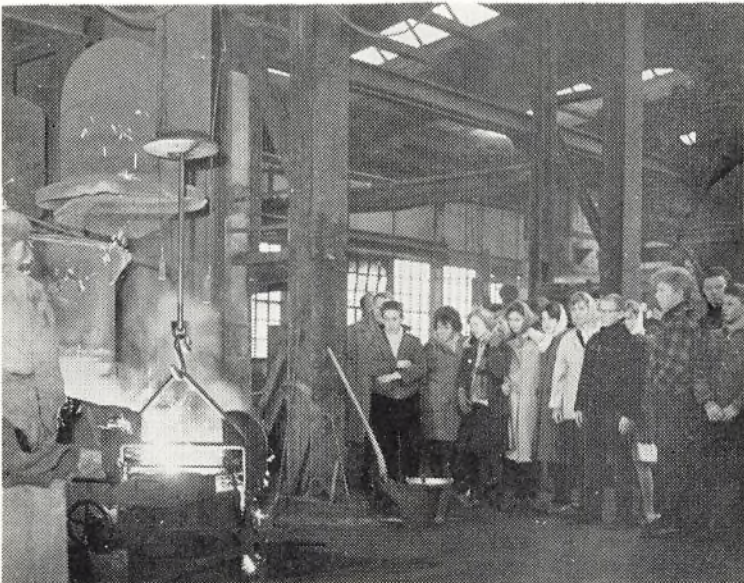
Det har imidlertid været et udmærket år for klubberne, og det har i hvert fald bestyrket os i troen på, at det er en rigtig aktivitet, der her er sat i gang.

Et enkelt lille hjertesuk kan jeg dog ikke nære mig for at fremkomme med: efter at eleverne nu i to år enten ved selvsyn eller gennem omtale har dannet sig et indtryk af, hvad der foregår i de forskellige klubber, kan vi måske nå længere i retning af, at de, der melder sig ind ved sæsonens start, også bliver som medlemmer perioden igennem. Vi har modtaget en hel del udmeldelser i sæsonens løb, som kunne være undgået, hvis man fra begyndelsen nøjere havde gennemtænkt, hvad man gik ind til.

Men nu skal vi jo begynde at planlægge næste års arbejde, og det kan allerede røbes, at vi påtænker at sætte et par nye klubber i gang. Det bliver noget med dramatik, teater, og måske noget med et skoleblad. Planerne er ikke helt færdige endnu, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at bede alle, der går rundt med nogle ideer om klubbernes arbejde, om at snakke med mig om dem, så vil vi se, hvordan mulighederne er for at bruge dem. Jeg har allerede talt med elevrådet om det samme, men jeg håber, at mange andre vil komme også, så vi virkelig kan tilrettelægge arbejdet, så så mange som muligt får lyst til at være med.

Til slut: tak for i år – og på gensyn i klubberne den 1. november.

Bendt Thuesen.

9. teknikerklasse besøger F. L. Smidth.

Tak til mange.

Aksel Hansen.

Igen i år har vi lejlighed til at sige tak for gaver, der er givet til skolens samlinger.

Daniel Nielsen har under nedrivning af sit sommerhus fundet en del hvepsereeder. Den største af disse, en kæmperede på 40 cm's bredde, befinder sig nu i skolens eje.

Mr. C. E. Reynolds, England, har været på rejse bl. a. i Finland og har derfra medbragt et rensdyrskind, som han på tilbagerejsen forærede til skolen.

Øjvind Larsen, 7 A₂, er kommet med nogle levende dyr til skolen, en gekko og en fugleedderkop. Begge stammer fra et skib med bananer.

Fra besætningen på „Christel Heering“ er der igen i år kommet en del gaver fra forskellige egne af jordkloden: et 100 cm langt skjold fra en havskildpadde, et 4 m langt skind fra en klippepyton, et skind fra en afrikansk serval, samt en blok kryolit fra Grønland.

I 6 A₁ er 3 drenge kommet med hver en ting: Torben Høeg: en afrikansk kakerlak; Tom Jønsson: en salamander; Flemming Jensen: en landskildpadde.

2 ting fra Australien, en orgelkoral og en giftslange, som er bragt hertil af søfolk, er givet til skolen af henholdsvis Tommy Larsen, 7 A₁, og Lykke Larsen, 8 a.

Freddy Sørensen, 5 v, har samlet insekter og har nu givet os en del af sin samling.

Janne Noack, IV u, er kommet med en hugorm og vokstavler fra en bikube.

For alle disse ting: Mange tak!

Aksel Hansen.

Hovmesteren på „Christel Heering“ forærer skolen et slangeskind.

Kludeklip af Dagmar Starcke i børnenes udlån og læsesal.

Fra biblioteket.

Skole- og børnebiblioteket, samt skolelæsestuen har i år haft en glædelig stor fremgang, for en stor del takket været børnebogsugen i november måned, hvor der blev propageret for den gode børnebog. 450 børnebøger var udstillet i børnebiblioteket og blev besøgt af alle skolens klasser. Der blev uddelt kataloger, og på skolen blev et lille stykke „I bogland“ opført for de mindste klasser. Forældreugens sædvanlige aftenmøde var præget af børnebogsugen, bl. a. talte børnebibliotekar Anine Rud om: „Den rigtige bog for den rigtige alder“.

Trods den store fremgang i og efter børnebogsugen kan det dog siges, at børnebibliotekets ca. 5000 bøger stadig ikke bliver fuldt udnyttet i forhold til, hvad man kunne vente at de mange børn her på skolen. Ligeledes synes for få af børnene at være klar over hvilken hjælp, de kan hente til deres skolearbejde på skolelæsestuen med dens fine håndbogssamling.

Alle forældre er velkomne på skole- og børnebiblioteket, og mange vil sikkert blive forbavset over at opdage, hvilke rigdomme børnebogen af i dag indeholder af oplysende stof, samt hvilken humor, fantasi og menneskeforståelse der her er frit tilgængelig for deres børn.

Børnebibliotekets åbningstider: Mandag, onsdag og fredag kl. 14–19³⁰, tirsdag, torsdag og lørdag kl. 13–16.

Børnebiblioteket er lukket i juli måned.

Læsestuens åbningstid: 15. september–15. april, 3 gange ugentlig i 2 timer.

Ellen Pedersen.

Ilse Sick.

Lad ikke bibliotekaren kede sig i skoleferien!

Husk at biblioteket i Kirsebærhavens skole ikke blot er skole- og børnebibliotek – men også indeholder en afdeling for voksne.

Her kan alle kvarterets beboere låne bøger gratis, og mange benytter sig af det.

Vi har nu 2044 voksne lånere, men det er mit indtryk, at mange flere burde finde hen til dette smukke bibliotek.

Bibliotekets bogbestand på godt 10.000 bd. er meget alsidigt sammensat, så man kan her finde både en morsom og hyggelig roman – samt af faglitteratur et stort udvalg såvel i tekniske bøger, rejsebeskrivelser, bøger om politik o.m.a.

Mon De tænker på, at De i biblioteket kan låne kogebøger, strikkebøger og musikallier for blot at nævne et par ting?

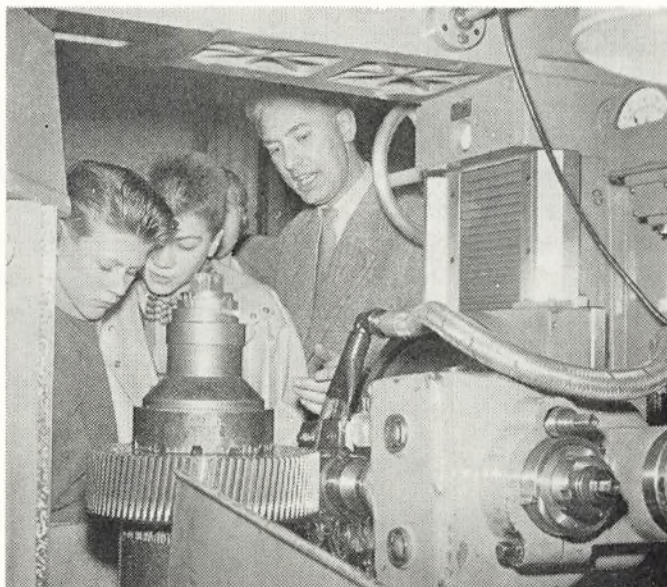
Fra hovedbiblioteket på Kulturvet skaffes fra den ene dag til den anden de bøger som ikke findes i Kirsebærhaven, f. eks. bøger på fremmede sprog i skønlitteratur og faglitteratur.

Tal med bibliotekaren om Deres specielle ønsker, og der vil blive gjort alt, for at De skal befinde Dem godt og få Deres bogønsker opfyldt!

Bibliotekets åbningstider er: Mandag – onsdag – fredag: kl. 14–20, tirsdag – torsdag – lørdag: kl. 13–16.

Og lad så ikke bibliotekaren kede sig i skoleferien. Børnenes afdeling er lukket i juli, men afdelingen for voksne har åbent hele sommeren. I denne tid, hvor der erfaringsmæssigt kommer få mennesker, har De en stor chance for at finde de nye og efterspurgte bøger.

Ellen Skovborg.

På fabriksbesøg.

7 A, lejrskole, Dueodde, august 1961.

Kirsebærhavens skole har ingen lejrhytte, og det kan diskuteres, om det er godt eller dårligt, men det giver store muligheder for at vælge varierende lokaliteter. Alligevel kan det vel ikke forbavse, at Bornholm tegner sig for en stor del af lejrskolebesøgene, når man tager de interessante og fremmedartede omgivelser i betragtning.

7 A, valgte da også Bornholm, og fortrød det ikke. Dueoddes særegne natur i forbindelse med pragtfuldt vejr dannede basis for et udbytterigt lejrskoleophold, der måske ikke har sat sig de store boglige spor, men så har indebåret værdier, der bare er vanskelige at måle.

32 særdeles raske drenge i fjortenårsalderen på et vandrerhjem med ca. 150 andre gæster og i fremmede, uvante omgivelser – det skal byde på sund stillingtagen til nye problemer. Det kræver, at den enkelte kan indordne sig i et system under fremmedes direktiver og gøre sit daglige arbejde, så den store „husholdning“ kan fungere efter planen. Forhold, der ikke er uden betydning at prøve for en dreng, der snart står for at skulle klare sig ude i et erhverv.

Kontakten med fremmede, med kammerater og lærere kombineret med arbejdet og turene i marken er også medvirkende til at give lejrskolen dens værdi.

Det slår da heller aldrig fejl. På en lejrskole sker det altid, at man får øjnene op for nye evner og karaktertræk hos elever. Evner og muligheder, der hidtil er druknet i det daglige rutinearbejde, men nu under nye forhold får lov at udfolde sig.

John Rasmussen.

8 au's lejrskole på Bornholm, august 1961.

Når gamle skoleelever samles til drøftelse af fortids be-
drifter, sker det altid, at oplevelser på koloni eller lejrskole
kommer til at indtage en fremtrædende plads i rækken af mere
eller mindre festlige skoleminder.

Det er klart, at det må være sådan. Det daglige samvær
under nye og spændende forhold bevirker, at man lærer sine
kammerater og lærere at kende på en ny måde, og de mange
fælles oplevelser styrker kammeratskabet.

Sådan gik det også for 8. kl. på dens lejrskole på Born-
holm, hvor vi i 9 dage var indlogeret på vandrerhjemmet i Due-
odde midt i det herligste klitterræn, man kan tænke sig, og
ved en hvid og solbeskinnet strandbred, som næppe findes dejligere noget steds i
verden.

Bruno Milø.

På Bornholm er der en næsten uoverkommelig mængde af interessante ting at se og lære at kende, langt mere end 9 dage strækker til. Men af det meget, vi fik at se, skal dog nævnes: Hammershus ruiner, rundkirken i Østerlars, silderøgerier i Gudhjem, keramikfabrikken i Rønne og sidst, men ikke mindst de eventyrligt dejlige Paradisbakker.

Det er dog sjældent det smukkeste og mest interessante, der huskes bedst. I den retning bærer en skrækkelig sejltur til Christiansø sikkert prisen. På denne sejlads, der foregik i det lille, men berømte skib, Peter, ofrede vi næsten alle til Neptun. Vinden var den dag særlig frisk, og den nøddeskal, vi sejlede i, rullede så voldsomt, at vi kun med møje holdt os fast på vore pladser, alt imens vældige bølger slog ind over rælingen.

Forplejningen på vandrerhjemmet var virkelig god. Rundstykker til morgenkaffen fandt de fleste af os var en god skik. Desuden plejede værtinden, vores allesammens fru Hansen, at servere særlig festlig mad på dage, hvor elevhold rejste fra stedet. Efterhånden som dagene gik, fik vi det indtryk, at det var hver dag, nogen måtte sige farvel.

Alt for hurtigt kom den dag, da vi selv måtte tage afsted, og med tre rungende hurra for fru Hansen tog vi plads i de ventende rutebiler.

Bruno Milø.

Viceinspektøren med sit hold fra 8. i motorlære.

Besøg fra Tyskland.

Inge Nissen.

I efteråret havde vi ligesom sidste år besøg af et par klasser fra Gottfried Menckenstrasse-skolen i Bremen.

De kom denne gang i bus og gjorde holdt her en dag på hjemrejsen fra Stockholm.

Alle blev indkvarteret hos vore børn. Vi havde i år planlagt en bytur. Den startede vi på Grønttorvet og kørte derefter i Zoologisk have. Her spadserede børnene rundt hele formiddagen, og efter at den medbragte frokost var spist, kørte vi ind ad Vesterbrogade. Vi stod af bussen og gik det sidste stykke, så der var lejlighed til at se på butikker og også købe lidt souvenirs. Rådhuset, Christiansborg slot og Amalienborg slot syntes de godt om, men garderne interesserede dem mest. Den lille havfrue havde de hørt om, og hende ville de gerne se og fotografere som alle andre turister. Dermed var vort program udtømt, men da vi havde god tid, kunne vi opfylde ønske om at se lufthavnen. Den syntes at svare til deres forventninger, de var vældig imponerede.

Om aftenen havde vi planlagt en lille fest for tyskerne og deres værter. Der blev underholdt både af tyske og danske børn, og derefter var der dans. Vi havde regnet med at slutte ved 23-tiden, og det havde nær slået tyskerne ud på forhånd. De var vant til, at den slags fester på skolen varede til kl. 21. Det viste sig nu også, at mange var trætte og kl. 22 kunne de simpelt hen ikke mere.

Vi sluttede af, og dermed var besøget også slut. Kl. 8 næste morgen gik turen helt hjem til Bremen.

Inge Nissen.

Elever til Færøerne.

I vinteren 1961 var vi så heldige at få en smuk farvefilm fra Færøerne til geografiundervisningen i III mellem. Vore to klasser på dette klassestrin, som Birthe Nielsen og jeg havde, så denne film. Den var meget inspirerende, og vi var enige om, at det kunne være herligt at opleve en tur til Færøerne. Ad mærkelige krogveje fik vi kontakt med overlærer Heine S. Heinesen, som havde været med til at lave filmen. Det viste sig, at han tilmed var formand for det udvalg, der administrerer udvekslingen af færøske skolebørn med danske. Ved et tilfælde fik vi løfte om, at Kirsebærhavens skole skulle blive den første danske skole, der kunne få lejlighed til at sende elever til Fær-

Aksel Rasmussen.

øerne – det sker måske ikke de næste 200 år, at en københavnsk skole får denne chance, da der er noteret en lang liste over skoler, der gerne vil ud på samme tur.

I sommeren 1961 var 30 af skolens elever på lejr i 9 dage sammen med 40 jævnaldrende færinger i Sønderjylland. Vi boede på Als Husholdningsskole, og med denne skole som udgangspunkt tog vi ud på mange ture i hele Sønderjylland. Lejren gav anledning til, at de færøske og danske skolebørn kunne lære hinanden at kende, inden de færøske børn bagefter skulle indkvarteres hos vore elever i København.

Nu er det vor tur til at rejse til Færøerne. Vore elever skal besøge de samme færinger, som de lærte at kende sidste sommer.

Vi rejser fra København den 26. juni med M/S Tjaldur. Sejlturen varer mindst 2 døgn – en tur, vi ser frem til med blandede følelser, da vi jo er spændt på, om vi skal stå op gennem Nordatlanten i storm eller stille. Men når vi kommer til Færøerne, venter der os sikkert mange vidunderlige oplevelser. Vi har lært færingerne at kende som meget flinke og gemytlige mennesker, og vi ved, at de glæder sig til at vise os deres hjemstavn.

Vi ankommer netop, som der er mulighed for grindefangst – dette blodbad, man har hørt og læst så meget om. Vi har også fået løfte om at få fuglefangst på klipperne at se, og vi skal ud på flere ture til de forskellige øer. Og endelig glæder vi os til at genopleve de færøske danse, som vi dansede ved lejrballene på Husholdningsskolen i Sønderjylland. Er der noget at sige til, at vi glæder os?

Aksel E. Rasmussen.

Stipendietur til Norge.

Grethe Mathiasen.

Et stipendium og fri vikar i to uger satte fru *Bodil Toftdahl* og undertegnede i stand til at tage til Norge i september. Fru Toftdahl skulle studere historie og hjælpeklassearbejde, og jeg skulle se på skolekøkkenundervisning i Oslo, Bergen og Trondheim.

Vejret var helt „italiensk“, så vi fik set landet fra den smukkeste side på de lange rejser fra by til by. Vi havde den oplevelse af se vilde rener og elsdyr på fjeldet.

For min part ville jeg nok have været bedre tjent med at komme derop om et par år, idet deres nye skolelov ikke praktiseredes endnu i husgerning. Planerne gik ud på, at „heimkundskab“ skulle indføres allerede i 4. og 5. klasse med 1 time om ugen – varetaget af klasselæreren. Hertil havde en skole i Bergen således fået tilsendt mange sæt

opvaskebaljer, -bakker, -børster, støvekoste! og fejeblade at fordele i klasseværelserne. Praktisk skolekøkkenarbejde af en faglærer skulle kun gives i 6. og 7. klasse med henholdsvis 3 og 4 timer ugentlig, medens man i 8. klasse måtte nøjes med 1 time familiekundskab.

Af de mange skoler, jeg overværede undervisningen i, var „Yrkesskolen“ i Oslo den mest imponerende. Den havde kostet 21 mill. kr. Her var et myldrende liv af unge, der gik til uddannelse i kontor-, butiks-, frisørfag, mekanik og husholdning. Her kunne f. eks. stewardesser få kursus i international madlavning.

I skolekøkkenafdelingen var der garderobe med rum til hatte og tasker, gennemhullede metalplader til skistøvler, så snavs og smeltet sne kunne løbe ned i en opsamlingsbakke, der let kunne trækkes ud og gøres ren. Ved fire toiletborde med spejle kunne de unge piger lære ansigts- og hårpleje. Uden for de elegante køkkener var anlagt små pryd- og køkkenhaver. Arkitekterne havde dog ikke tænkt på at sætte vinduerne således, at man kunne glæde sig over morgenfruerne eller persillen indefra.

Overalt var vi blevet mere end venligt modtaget, og da vi sejlede fra Oslo, kunne vi fra dækket nyde den smukke tur på fjorden, glade og taknemmelige over at have oplevet to indholdsrige uger.

Bodil Toftdahl.

Grethe Mathiasen.

Tysklandsturen.

Kort før sommerferien 1961 drog nuværende IV. s, 9. t og 4. fu på udenlandsfærd med hr. *Per Thomsen* og undertegnede.

Turen gik over Kruså – Hamburg, Goslar, Braunschweig, Hildesheim, Lübeck og hjem.

Rejsen varede en uge og var i enhver henseende vellykket. En uge med rige og usædvanlige oplevelser: Havnerundfart i verdensbyen Hamburgs vældige havn, ture i drypstenshuler og kalkminer, middelalderbyernes særlige charme og historisk interessante gamle bygninger o.s.v., o.s.v. – og ikke mindst kontakten med hele det fremmedartede folkeliv og fremmed levevis. Alt dette ind sugede ungdommen med dens særlige nysgerrighed og interesse, – selv de bekendte tyske ølstuer gik de ikke glip af.

Når man omgås børnene til daglig, bliver man klar over, at turen har givet dem store oplevelser, som de vil mindes længe, – alene de mange gange man har hørt dem tale indbyrdes: „Husker du“

Bodil Toftdahl.

Bodil Toftdahl.

IV u's tur til Innsbruck.

Henning Lehm.

Allerede i begyndelsen af I. mellem blev klassen og jeg enige om at foretage en rejse, når tiden var inde. D.v.s. når alle havde sammensparet 3-400 kr. og tidspunktet af hensyn til det rent pædagogiske var modent. Børnene afleverede 5-10 kr. hver måned, som vi indsatte på en 9. mdr. opsigelsesbog i Handelsbanken. Der blev hele tiden lagt stor vægt på, at børnene selv skulle spare op evt. ved en smule ekstraarbejde, således at det ikke blev forældrene, der skulle „bøde“ i den sidste ende. Men for at gøre en lang historie kortere, synes jeg at børnene selv skal fortælle nogle træk fra turen: Helen og Sten er udvalgt af klassen som reportere.

Henning Lehm.

Foden inde i Italien.

I begyndelsen af skoleåret 1961/62 foretog IV u fra Kirsebærhavens skole en rejse med Innsbruck som mål. Denne rejse kom til at vise det gode kammeratskab, som herskede mellem klassens elever.

Vi og vore to ledere, hr. og fru Lehm, mødtes på Københavns Hovedbanegård den 6. september kl. 7⁵⁵ for at starte denne festlige tur. En halv time efter kørte toget sydpå.

I Padborg skiftede vi fra tog til bus. Vi var meget heldige med vor chauffør, fordi vi hørte aldrig et ondt ord, men fik altid et smil og et klap på skulderen.

Det første vandrerherberge lå i Bad Segeberg. Vi nåede dertil sent på eftermiddagen og kunne lige nå at få set os om, før vi skulle spise den tyske mad. Vi fik nogle dejlige oversaltede frikadeller, som vi alle var meget begejstrede for.

Straks om morgenen kørte vi videre og efter ophold på forskellige vandrehjem, nåede vi nogle dage efter Achensee, hvor vi opholdt os i to dage. Der var ikke oplyste veje, og derfor var der to elever, der forvild, men de fandt dog hurtigt vandrehjemmet igen. I Achensee fordrev vi søndagen med bjergbestigning.

Mandag morgen startede vi fra Achensee mod Innsbruck. Der var ca. 20 km til Innsbruck ad bjergveje. Da vi ankom dertil, fik vi en dejlig spaghettisuppe. Dagen efter tog vi på en udflugtstur til Italien i en lille hyggelig by, der hed Vipeteno.

Et par dage efter vendte vi hjemad og vore kære forældre stod og jublede på perronen, da vi kom.

Det var en god tur, og vi er blevet mange erfaringer rigere, end da vi rejste.

Helen Sørensen.

Sten Hegnet Andersen.

Om at blive som barn igen.

Når ferietiden nærmer sig, kommer jeg altid på et eller andet tidspunkt i snak med folk, jeg har været sammen med på en af K.K.L.s kolonier i årenes løb, og det ender altid med, at vi tilbringer en aften omkring tepotten med snak om gamle oplevelser. „Kan du huske — — ?“

Det at have været på koloni sammen giver en særlig følelse af fællesskab, ikke blot mellem de voksne, men vel især mellem lærerinder og børn.

Man har haft hinanden på godt og ondt gennem de knap 3 uger opholdet varer. Man har siddet sammen i opholdsstuen og set ud på flere dages silende regn i den triste overbevisning, at syndflod nr. 2 var på vej, og vi har sammen forsøgt at fordrive det, der skulle have været solskinstimer med ludospil og sytøj. Trøst skulle uddeles til små ulykkelige piger, der følte verden styrtede sammen, fordi brevet fra far og mor ikke var kommet endnu. Gråd smitter, og regnvejr kan virke meget befordrende på netop en sådan epidemi, så når børnene om aftenen ligger i sengen og tænker bare lidt på dem derhjemme, så — — ja, så måtte vi ud og smøre fedtemadder, det var den allerbedste kur.

Men især husker man vel de lyse og sjove oplevelser. Højdepunktet af spænding og morskab var skattelegen, og den gav netop vi voksne lejlighed til at være børn igen. Vi klædte os i hemmelighed ud som frygtelige skattevogtere eller skræk-indjagende uhyrer, der skulle skræmme livet af de stakkels skattejægere på de steder hvor vigtige og hemmelighedsfulde meldinger lå gemt.

En dag da jeg, formummet som sørøverkaptajn med klap for øjet og kniv (brødkniv) i munden, begav mig af sted med skatten for at bevogte den mellem nogle klitter, havde jeg nær skræmt et mindre selskab af badende fra vid og sans, — stranden var ellers øde og forladt.

På et hold havde vi den sidste aften klædt os ud alle sammen. Det var et besynderligt syn at se 70 udklædte børn helt uden for karnevalstiden. Vi gik tur forbi alle sommerhusene i syngende procession, jeg ved ikke, hvem der morede sig bedst, børn eller voksne? Jeg var selv ved den lejlighed maskeret som en væmmelig blå trolld, håret var ved hjælp af æggehvite formet til horn. Jeg ville nødig møde mig en mørk aften. Da festlighederne ebbede ud, og børnene var lagt til ro, samlede vi voksne på verandaen til en stille kop kaffe, men pludselig fik vi øje på en pyjamas-klædt skikkelse bag nogle buske, lidt efter kom endnu 3-4. Nabokoloniens piger ville give os et rigtigt farvel, — men på det tidspunkt var vi ikke i humør til mere fest. Vi smækkede verandadøren op, så der ikke kunne være tvivl om meningen. Alligevel var de ubudne gæsters reaktion uventet hurtig, aldrig har jeg set nogen finde så hurtigt hjem. Først da vi kom til at se på hinanden faldt det os ind, at det snarere var vort udseende end vor myndighed, der bevirkede den hurtige forsvinden. En trolld og et væsen i hvide gevandter kan have en forbløffende virkning i tussmørke. — — Jo, sjovt er det at komme på koloni, men alle forældre, der sender børn af sted med os, *husk brevene!* især det 1. brev hjemmefra ventes med stor længsel, og mange unødige tårer kunne spares, hvis dette brev kom inden længselen blev for stor.

Nonni Schrøder.

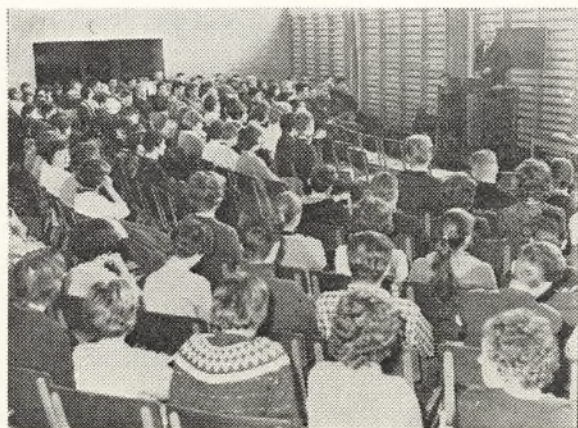
Om at ha' det godt i klassen.

Danskere er slemme til at snakke om vort dårlige klima – uh, det blæser, og uh, det regner; i ferien strømmer de sydpå for at få sol, og mon de ikke sommetider får så meget sol, at de kommer til at længes efter en frisk dansk regnbyge? Et fornuftigt menneske har engang sagt, at der findes ikke forkert vejr, men forkerte klæ'r, man skal indrette sig efter vejret, ikke hakke på det:

Hver dreng og pige må se at lære at vejret er, som vejr skal være.

Når man skal modtage en flok nye små i en 1. klasse, håber man naturligvis, at man får alle tiders gode dygtige børn. Det gør man selvfølgelig også for en stor del, men imellem er der nogle stykker, som er anderledes, end man havde tænkt sig, og dem er det, man skal (lige som med vejret) acceptere, tage dem som de individualister de er, og så forsøge at skabe et klima i klassen, som alle små planter kan trives og forbedres i. Læreren lægger for med at pynte op f. eks. med billeder, som kan interessere børnene; der tales om dem og kikkedes på dem, og det varer ikke længe, før børnene selv kommer med noget. Vi har planter i vindueskarmen, som er pæne og vokser, når vi passer dem; en lille forknyt elev bliver betroet at holde øje med, om der skal vandes og kvikker selv op ved det. En kasse med pralbønner iagttages fra spiringen og måles jævnlig med linealen, når de begynder at klatre op ad de tråde, vi har spændt op. En dag er det regnvejr, ah, det er noget planter holder af; hvor er de friske, når vi henter dem ind igen. En ting, som har givet klassen både stor glæde og stor sorg, er et foderbræt til fugle uden for vinduet. Vi har haft besøg af en masse spurve, men også grønirisk og musvit har fået sig et godt måltid der. Fuglemaden er brødrester, som børnene eller læreren bringer med eller frø, som købes for penge, vi samler i en sparebøsse. Men i påskeferien har uvedkommende pillet brættet ned og ødelagt det, kun et par pinde var levnet af det. Men vi spekulerer nu på igen at få et anbragt, så vi kan få fuglene nær på og glæde os over. Alle disse små naturlige ting, som vi kan være sammen om, varmer vore sind, binder os sammen og udjævner mange aggressioner i „vores lune klasse“.

Karen Olsen.

De store elever til „vælgermøde“.

Skolemodenhedsprøver.

I år forsøger vi for første gang at tage skolemodenhedsprøver på eleverne til de nye første klasser. Formålet med disse prøver er at konstatere, om de indmeldte børn virkelig er modne til at begynde deres skolegang.

Det har nemlig ved undersøgelser foretaget i de senere år vist sig at være af langt større betydning end man hidtil har troet, at barnet får begyndt at gå i skole på det helt rigtige tidspunkt. Det har vist sig, at såvel for tidlig som for sent påbegyndt skolegang er et handicap, som barnet vil komme til at lide under resten af sin skoletid, og som endog kan forringe det pågældende barns mulighed for at bestå en realeksamen.

Selve prøven er en gruppeprøve. Det vil sige, at børnene prøves i grupper på 10-15. Inde i klassen - hvor de i begyndelsen har mor med - får de hver en lille bog, som de skal tegne i. Der er to lærere til stede. Den ene instruerer børnene om, hvad de skal tegne i bogen, og den anden hjælper dem. Det hele varer ca. 45 minutter, og det er vort indtryk, at børnene synes, at de har haft en morsom time, så prøven er i sig selv sikkert ingen dårlig skolestart.

Hvis vi efter bedømmelsen af disse prøver skønner, at nogle af børnene vil kunne klare deres skolegang bedre, hvis de venter et år, vil forældrene blive indkaldt til en samtale på skolen. Forældrene vil her få at vide, hvilke fordele der vil være ved at vente et år med at sende barnet i skole, og det bliver da forældrenes opgave at træffe bestemmelse om, hvornår de ønsker, deres barn skal begynde sin skolegang.

Enhver kan forstå, hvor vigtigt det er hvert år at få gennemført disse prøver, og det er skolens håb, at forældrene i de kommende år for børnenes skyld vil vise sagen interesse.

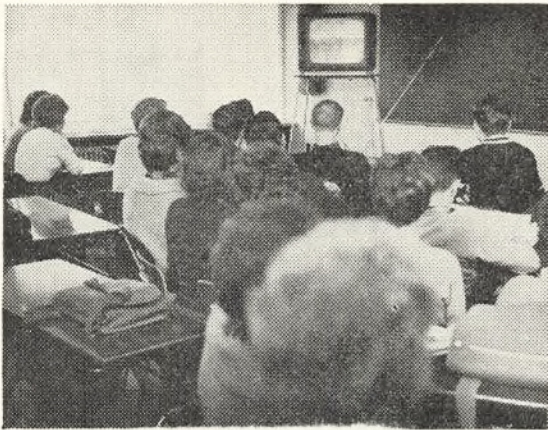
Lis Nørbo.

Lis Nørbo.

Skole-TV.

Fjernsynet har vundet indpas i de aller fleste hjem, det er omkring skærmen familien samles om aftenen. Næste dag bliver udsendelserne kraftigt diskuteret af børnene; er læreren i den situation ingen fjernsyn at have, kan han let komme til at føle sig sat noget udenfor, men ikke ret længe, for børnene er ivrige efter at berette det, de har set på skærmen, de husker utrolig meget og man kan mærke, hvordan mange mere eller mindre egnede udsendelser virkelig har gjort dybt indtryk på børnene.

Det er derfor ikke så mærkeligt, at man har set mulighederne ved at inddrage fjernsynet i undervisningen. Adskillige lande, deriblandt Sverige, har haft skolefjernsyn i flere år med godt resultat. Her i landet er vi først startet i år med en række udsendelser på forsøgsbasis, fremstillet i nært samarbejde med en del dygtige pæ-

En klasse ser skole-TV.

større var vel den dag, den første udsendelse blev sendt. Måske vil nogen tænke, at læreren nu er blevet ganske overflødig, fjernsynet klarer det hele! Det er meget forkert, for hver eneste udsendelse er baseret på, at klassen i forvejen er gjort bekendt med stoffet. Til skolen udsendtes både lærer- og elevhefter, så man kunne orientere sig og sine elever. Nogle udsendelser kunne give godt diskussionsstof, f. eks. udsendelserne om erhvervsorientering og seksuallære, andre udsendelser var af inspirerende art, som formnings- og musikudsendelserne. Mon ikke det er vigtigt, at eleverne bliver klare over, at skolefjernsyn *ikke* er underholdning, men en del af undervisningen.

Resultatet af disse forsøg på at give en mundsmag af hvad skolefjernsyn kan byde på, kendes ikke, men een ting er vigtig, – nemlig den, at alle udsendelser gendendes om aftenen, så børnene har lejlighed til at se udsendelserne igen sammen med deres forældre, hvilket kan skabe endnu en kontakt mellem hjem og skole.

Tove Persson.

Skolekomedie.

Ved lidt af en tilsnigelse fik vi i år en „rigtig“ skolekomedie på Kirsebærhaven. Jeg siger *tilsnigelse*, fordi det egentlig kun var meningen, at 1. real skulle yde et bidrag af dramatisk art ved en af „Vi underholder hinanden“ sammenkomsterne.

Grunden til, at det alligevel blev til en skolekomedie med flere opførelser, skyldes den desværre katastrofale mangel på dramatisk stof specielt egnet til opførelse af børn og af en tilpas *kort varighed*. Skulle vi finde et stykke, der kunne opfylde blot nogle af de krav, man må stille, når det er børn, der skal fremstille det, ja, så måtte vi, som så mange andre skoler, ty til en vaudeville. De krav man må stille er følgende: En letforståelig handling, gerne med en morsom intrige, figurer,

der er enten søde og romantiske eller karikerede nok til, at børn kan forstå og fremstille dem. Desuden skal handlingen helst udspilles i en tid, hvor børnene kan få tilfredsstillet deres behov for at klæde sig ud og „trække i en maske“. Vi der skal arbejde med børnene og alle de praktiske ting, må desuden kræve, at stykkets personantal passer nogenlunde til antallet af de elever, der skal være med til at lave forestillingen, og at handlingen ikke kræver et utal af kulisser, så vidt mulig kun een. Desuden må stykket efter min mening heller ikke være for langt. For det første fordi det er *meget* svært at få børn til at spille *summen*, og dernæst fordi jeg ikke synes, man skal stille publikums tålmodighed og velvilje på en alt for hård prøve.

„Et Eventyr i Rosenborg Have“ kan ikke siges at være fremragende hverken litterært eller dramatisk set, men det opfylder så godt som alle de krav vi måtte stille i år. – Det var naturligvis nødvendigt med en sproglig bearbejdning af stoffet, da datidens sprogbrug slet ikke er forståeligt for vore elever. Ligeledes blev næsten alle sange i stykket omskrevet til replikker, da kun de færreste børn besidder den sangtekniske færdighed og det mod, der kræves for at synge fra en scene.

Da det forberedende arbejde med omskrivning og duplikering var overstået blev rollerne uddelt, og dette er for børnene et meget spændende punkt. Nogle føler sig smigrede, men andre bliver måske skuffede, krænkede eller sårede. Dette må overstås så hurtigt som muligt ved at komme i gang med selve iscenesættelsen. – Og så kommer overraskelsen for de fleste af de medvirkende: *Der skal nemlig ar-*

Instruktrisen var også sminkese.

Hele ensemblet fra „Et eventyr i Rosenborg Have“.

bejdes. De skal lære udenad, og de skal arbejde med et materiale, de slet ikke er vant til, nemlig deres egen person. På dette grundlag sprang en af hovedpersonerne fra. Det har måske været for meget for ham at skulle „tabe masken“ overfor kammeraterne. – Nå, vi fik en anden til at overtage rollen, og med alle de små og store forhindringer, som et sådant foretagende uvægerligt må komme ud for på vejen frem mod målet, så nåede vi til den sidste uge, før forestillingen skulle løbe af stabelen. – Først nu kom belønningen og det *pædagogiske* resultat af arbejdet. Nu kom følelsen af sammenhold og samarbejde hos eleverne, og det er denne sidste tid, der senere vil stå i børnenes erindring som skoletidens måske allerdejlige oplevelse. – Selve opførelsen foregår som i en rus og går så stærkt, at jeg ikke tror de prenter sig så skarpt i deltagernes bevidsthed, som de sidste hektiske dage.

Ideen med at holde skolebal efter premieren er så det sidste festlige højdepunkt for „skuespillerne“, hvor de kan og *skal* have lov til at føle sig som midtpunktet.

Kombinationen skolekomedie og skolebal er en begivenhed, som alle helst skulle se hen til med forventning. Det skulle gerne være årets „store“ fest, som alle slutter op om, og jeg vil slutte dette lille indlæg med at ønske held for skolen til at fortsætte dette arbejde, så det bliver en tradition, som ingen vil undvære, – og til at takke de kolleger, som gjorde et stort arbejde for at dette første eksperiment kunne gennemføres.

Elsebeth Grum.

1. plads i svømning.

Ved svømmeidrætsstævnet i efteråret opnåede et hold fra Kirsebærhaven en førstestedsplads i brystsvømning. Det var et hold på 8 drenge fra 6 bu og 6 A₂, som hermed skaffede skolen den første plade til fanen.

Vi vil gerne her takke dem for deres dygtige og energiske indsats – og for en meget fin svømning, og vi håber, det vil ansprende endnu flere til efteråret, når vi igen skal deltage i de årlige konkurrencer i både idræt, boldspil og svømning.

Bendt Thuesen.

Elevrådet.

Den 13. september 1961 trådte elevrådet for første gang sammen. På et lærerrådsmøde var det bestemt, at skolen skulle have et elevråd og to af skolens lærere påtog sig det hverv at få det startet.

Dette foregik sådan, at alle klasser fra 6. klasse og opefter valgte en repræsentant, som skulle repræsentere dem i elevrådet. Da dette var sket, stor vejen fri for det første elevrådsmøde. Ved dette blev der valgt formand, sekretær og kasserer, endvidere fem medlemmer, deriblandt formand og sekretær, til et arbejdsudvalg, som skulle tage sig af det mere praktiske arbejde.

Elevrådets formål er at fremme forståelsen mellem lærere og elever og mellem klasserne indbyrdes, dette sker blandt andet ved de månedlige „SAM-SAM“er, hvor der efter et foredrag om et aktuelt emne er 1½ times dans, og her har elever fra de forskellige klasser rig lejlighed til at diskutere, danse og hygge sig sammen.

Gennem den tid elevrådet har virket, har det rigtigt kunne mærkes, hvor stor brug der har været for det, og det er talrige forslag, der er blevet forelagt fra de forskellige klasser på møderne.

Ved hvert elevrådsmøde har der været en eller flere lærere tilstede, som med råd og vejledning har støttet os meget i vort arbejde.

Elevrådet har endnu i år kun været på prøve, men der er ingen tvivl om, at det vil fortsætte, for det arbejde, der allerede er gjort, har overbevist lærerne om, at der er brug for et elevråd på skolen. F. eks. kan nævnes, at elevrådet selv har arrangeret skolen vagtsystem efter at der var indløbet klager over vagterne, og det ser nu ud til at fungere godt. Det sidste nye er, at elevrådet har fået bevilget sin egen båndoptager, og vi håber at kunne bringe rigtigt mange udsendelser om vort arbejde i det kommende skoleår. Til sidst er det vort håb, at alle vil slutte op om elevrådet, så det får en rigtig stor fremtid for sig.

Sekretæren

John Nielsen, Ru.

Sam-Sam.

Da elevrådet startede, blev Sam-Sam aftenerne overdraget til det. Aftenerne er da også blevet meget vellykkede, måske mere end tidligere, fordi de unge mennesker fra skolen synes, det mere vedrører dem, når det er elevrådet, der arrangerer aftenerne.

Formålet med disse aftensammenkomster er stadigvæk at samle de unge, enten de har gået på skolen eller går der endnu. For at det ikke skal blive bare morskab,

arbejder vi videre med den oprindelige plan, der lyder således: Ingen dans før det faglige er overstået! Med det faglige menes, at der kommer en eller anden foredragsholder og fortæller om et emne, som kunne tænkes at interessere de unge.

Emnerne i år var: „Hvordan laver man en film“ med instruktør Astrid Henning-Jensen, „Kjeld Abell-aften“ med vordende fritidshjems lærere, „Syttten år i Sibirien“ med fru Rachlin og „Film-censur“ med Arne Ole David.

På elevrådets vegne,
Peter Vestergaard IV,
formand.

Nul ure i skolen.

Vi er alle blevet så forskrækkelig rige, at *ure* er blevet almindelige gaver, endnu mens børnene er skolesøgende. Det samme kan siges om *smykker*. Vi beder indtrængende forældrene om at påse, at børnene ikke ifører sig disse værdigenstande, når de går i skole, for de forsvinder, glemmes og giver anledning til en bunke sorg og ulejlighed. Erstatning ydes ikke, og enhver ordening med værdiskabe i gymnastik og svømning glipper momentvis og giver i virkeligheden en falsk sikkerhedsfølelse. Lad ure og smykker være til søndags-, *ikke* til skolebrug.

Masker lavet i formningstimerne af 7A.

U-LANDSHJÆLPEN

Der er talt og skrevet meget om skolens U-landsshow i Falkonercentret, og vi skal da heller ikke fortabe os i enkeltheder. Men der er et område, der fuldstændig er gået tabt i omtalen af „lyserøde rober og diamantbesatte mikrofoner etc.“ og det er baggrunden og formålet med forestillingen, nemlig en undervisningsmæssig støtte til et U-land. Man har hørt sagt, at det må være os uvedkommende – en sag for de nationer, som har haft fordel af de pågældende lande, men det er for snævert et synspunkt. Problemet er et internationalt socialt anliggende, som vi alle må tage stilling til, hvis der skal være mulighed for, at tilvejebringe en nogenlunde balanceret fordeling af goderne og dermed en brugbar jordbund for fred i verden.

„U“ står for udvikling. Udvikling fordrer øget produktion, hvilket skal ske gennem økonomisk investering i produktionsapparatet – docerer eksperterne. – Det er muligt. Men begynder man mon ikke noget bagvendt? Hvad mon det nytter at pumpe penge i et produktionsapparat, der kræver en højt udviklet teknikerstab for at fungere? Ja, men man sender da også teknikere til U-landene. Det er rigtigt, men det er ingen løsning, nærmere en forlængelse af problemets løsning. Der må startes bag problemet – sættes ind der, hvorfra al udvikling kommer – gennem undervisningen. Økonomisk og teknisk hjælp nytter kun så lidt, når de forbedrede muligheder ikke kan bakkes op af et tidsvarende undervisningssystem, som kan uddanne landets egen befolkning, så den har den nødvendige basis for at kunne arbejde under de skærpede kår.

De industrialiserede samfund i Vesten må betale for århundreders grov udnyttelse – men mærk – det er ikke filantropi, derimod „hjælp til selvhjælp“.

U-landene er dominerende indenfor mange grene af råstofproduktionen. En stigning i produktionen, og derigennem også en forbedring af levestandarden, er i høj grad nødvendig for os, hvis vi skal bevare og fortsætte den økonomiske fremgang, vi har set i det seneste tiår.

Da lærerne her på skolen derfor gik i gang med arbejdet for at skaffe et beløb til U-landshjælpen, stillede man den betingelse, at midlerne skulle stilles til rådighed for et undervisningsformål i et af U-landene. Og lydende parolen „Formålet helliger midlet“ blev tanken da realiseret gennem et kommercielt midnatsshow. Det lyder nemt, men vanskelighederne og arbejdet tør siges at have været noget større end man på forhånd kunne overskue. – Hvilket et balancerende regnskab på omkring 70.000,- kan give et fingerpeg om.

Før et lærerpersonale går i gang med at føre en sådan plan ud i livet, må det naturligvis sørge for at få ideen godkendt i skolens højere instanser. Derfor blev undervisningsministeren og skoledirektøren gjort bekendt med tanken, og begge anbefalede og indvilgede ydermere i dels at være protektor, dels at holde åbningstalen. Det skal tilføjes, at man også formåede at få en række ledende personer fra handel, industri og kulturlivet til at anbefale forehavendet, således at vejen var banet for det egentlige fremstød: kontakten med virksomheder for at få planen finansieret.

Detaille fra U-lands-panorama.

Alt arbejde havde dog været forgæves, hvis ikke dir. Blicher-Hansen fra Falconercentret fuldt og helt havde gået ind for ideen i en sådan grad, at han stillede sit teater gratis til disposition. Og det var heller ikke lykkedes, hvis han og dir. Rich. Stangerup ikke havde ofret deres sparsomme tid på hjælp og råd ved tilrettelæggelsen og kontakt med kunstnerne.

Der kan være begået fejl og foretaget fejlmanøvrer under arbejdet med showet. Ting man er blevet klogere af. Men det må fastslås at alt taget i betragtning har arbejdet været en succes.

John H. Rasmussen.

Palle Bodnia fortæller:

Lige fra de indledende forberedelser til showet havde tanken været, at vore skuespillere skulle have honorar for deres medvirken. For straks at kunne knytte de populæreste aktører til os, besluttede vi at gennemføre aftenen efter det i Amerika populære sponsorprincip ifølge hvilket handelsfirmaer tegner „fadderskaber“ for de optrædende mod til gengæld at få reklame fra scenen under selve forestillingen.

Efter henvendelse til mere end 300 reklamekonsulenter landet over var vor kapital vokset således, at vi – formedelst 23000 kr. – kunne skrive kontrakt med 11 strålende kunstnere.

Afrikanske figurer i danskfremstillede omgivelser.

Om *selve* forestillingens forløb skrev Berlingske Tidende:

„Kirsebærhavens skoles festlige og flotte midnatsforestilling i Falkoner Centret.

Humoristisk-besk hed det i Piet Hein's prolog, fremsagt af fru Helle Virkner ved det internationale midnatsshow, arrangeret af Kirsebærhavens skole til fordel for den danske U-landshjælp: – vil du forbedre verden med held – begynd i dens centrum: begynd med dig selv!

Piet Hein ramte med denne strofe plet – for han er et stykke af en psykolog. Og psykologer må de også være på den initiativrige Kirsebærhavens skole, der med sit U-landsshow natten til søndag, appellerede direkte til hver enkelt af de mange, der samledes i Falkoner Centret's store teatersal.

Formålet med denne storstilede aften i selskab med fremragende kunstnere var først og fremmest at skaffe penge, helst mange penge, til Danmarks U-landshjælp ved at henvende sig til den enkelte. Det gør man oftest ved at more. Og more sig gjorde man. Alene aftenens konferencier, slagfærdige, sprælske Preben Uglebjerg, trak en meget stor del af læsset, når han på festlig vis introducerede aftenens øvrige medvirkende. Det var i fru Helle Virkner i yndig lyserød robe, der tolkede Piet Heins tanker om os og vore U-antipoder; Helge Kjærulff-Schmidt, meget

meget morsom i „tre telefonsamtaler med tyve års mellemrum“, Dirch Passer, der blandt andet sang om Lisbeth og Jokum. Det var Lulu Ziegler, Lily Broberg og Birgitte Reimer, der hver repræsenterede visekunstens funklende facetter. Det var „alle tiders Mr. Doolittle“, Osvald Helmuth. Det var yndige Elsa-Marianne v. Rosen og den norske balletdanser Hans Sjølaas, der havde Danmarkspremiere på Elsa-Marianne v. Rosens egen poetiske ballet „Tatiana“.

Og det var navnlig Josephine Baker. Med fascinerende vivacitet sang hun de sange, hun selv og vi andre kender og holder af – i sentimentale stunder. Man fik dem alle – The World Outside – Sonnyboy – J'ai deux amours og J'attendrai. Men Josephine nøjedes ikke med at dvæle i fortiden. Med enestående koncentration kastede hun sig ud i The Twist, vel nok det mest moderne og uden tvivl meget krævende udslag af international dansemode. Bifaldet ville ingen ende tage. Josephine Baker måtte tage den ene fremkaldelse efter den anden. Først, da det sidste glimt af hendes søvlglitrende kjole forsvandt uigenkaldeligt ved tæppefald, begav de mange københavnere sig modstræbende ud til vognene for at liste hjemad gennem en kold og rå morgentåge“.

Aftenens overskud: 29500 kr. er blevet tilsendt Landsindsamlingen Danmarks U-landshjælp.

Palle Bodnia.

De tre, der trak læsset.

Når vor hjælp til U-landene fik så stort et omfang skyldes det i første række *Palle Bodnias* ganske særegne evner som organisator og kontaktskaber. Derfor optræder han så beskedent ovenfor i rollen som referent. Stor hjælp fik han af lærerrådets formand, *Bendt Thuesen* og af dets sekretær, *John Rasmussen*. Skolen takker dem for initiativet og for den energi, hvormed de førte deres forehavende igennem skepsis og vanskeligheder til overbevisende succes.

O. L.

Palle Bodnia.

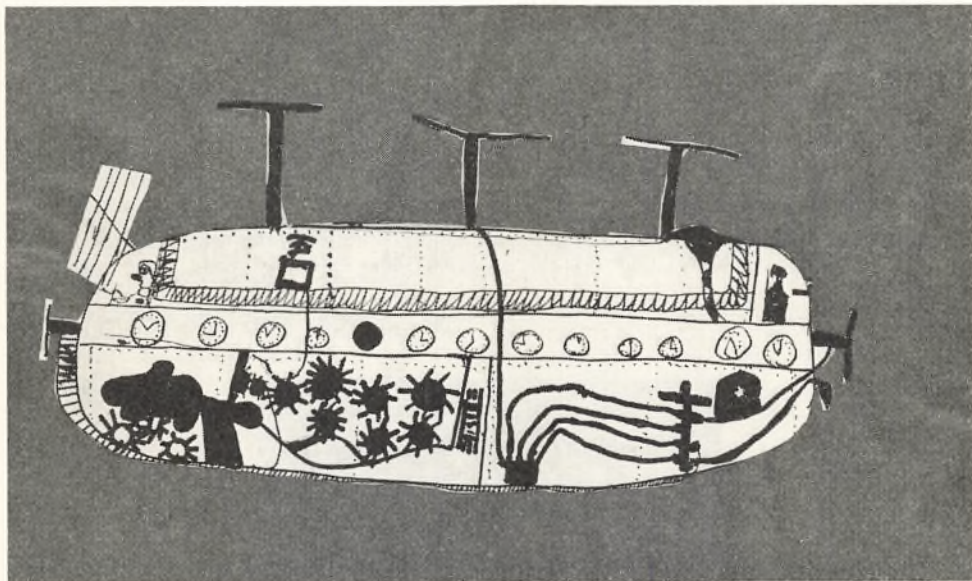
Bendt Thuesen.

John Rasmussen.

Tegning og mellemfolkelig forståelse.

Det er i dag ikke alene et smukt mål at opdrage til mellemfolkelig forståelse – det er en nødvendighed! Erkendelsen af, at billedsproget er det eneste virkelig internationale sprog, bringer og har allerede gennem mange år bragt tegning i forgrunden som en betydningsfuld faktor i ovennævnte opdragelse. UNESCO har da også set det som en vigtig opgave på sit program at udbygge tegneundervisningen, kunstopdragelsen i de forskellige lande. Det er blevet overdraget en international sammenslutning af tegnepædagoger, INSEA, at varetage dette. På kongresser og møder lægges programmet til rette. Der udsendes tidsskrifter, vandredstillinger, lysbilleder etc., og en voksende skare af INSEA-medlemmer verden over fører ideerne ud i livet.

Rumskibet.

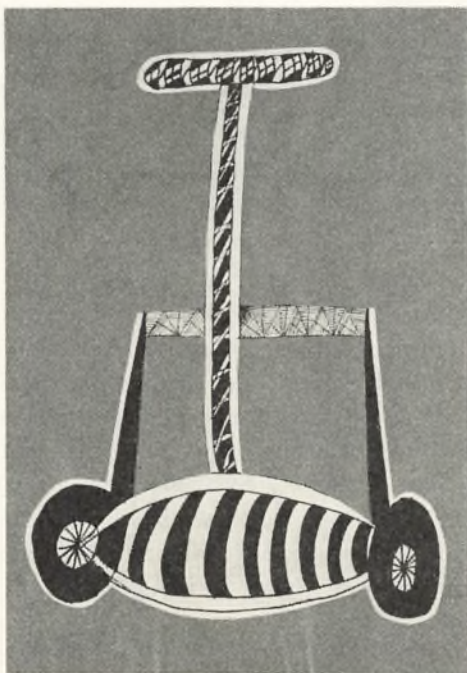
Nu er tegning (eller „formning“, som det i dag og med et meget bedre dækkende ord hedder) selvfølgelig ikke blot anbragt i skolens fagrække som formidler af mellemfolkelig forståelse! Formålene med faget er naturligvis de i undervisningsvejledningen angivne, men hertil kommer denne mulighed for at bidrage til mellemfolkelig forståelse, som faget byder på. Ved internationale udstillinger viser det sig netop, at børn, bortset fra de individuelle forskelle, udtrykker sig ens. Det er den samme forenkling, den samme udtryksfuldhed i streg, form og farve, der præger arbejderne. Det er derfor lige glædeligt hver gang at notere sig den kontakt, der straks opstår, når man viser sine elever børnetegninger fra fremmede lande. Det er i denne forbindelse vigtigt, at vi også selv er aktive ved at udveksle tegninger med andre lande og ved (hvis det pædagogisk passer ind i arbejdet) at deltage i de internationale konkurrencer, der med mellemrum udskrives.

Den polske regering indbød således sidste år til en konkurrence med hovedtemaet „Mit land“. En klasse her fra skolen deltog, og en del elever kunne glæde sig over at blive præmieret med diplomer og polsk kunsthåndværk – en biting ganske vist, men anerkendelse er jo altid rart!

På denne side og på bagsiden af årsskriftet findes eksempler på børnearbejder fra skolen indsendt i maj til en jugoslavisk konkurrence. Emnet „Maskinen“ var et plets kud, og mange timers intensivt arbejde resulterede i en række dejlige tegninger, spændende fra rent realistiske udtryk til poetiske fantasier. „Græsslåmaskinen“ (tegnet af en pige på 9 år) er ikke alene et smukt stykke grafik, men også en dramatisk fortælling om dens funktion, og rumskibet (dreng 11 år) er ikke bare et rumskib, næ – det er, som drengen selv sagde „Et rumskib for DRENGE“. Det giver perspektiver! Bagsidens „Urværk“ (dreng 10 år) viser en lille hammermand, der af tandhjulene rykkes frem og tilbage, og fra hvis slag lyden, formet som trekanter, der rammer hinanden, forstærkes og føres ud på siden af uret! Så megen poesi i vor maskinalder!

Hammermanden er nu sendt til Zagreb og med ham de mange andre tegninger som et bevis for, at vi ønsker at være med i et internationalt samarbejde. Vi ved godt, at en bunke børnetegninger har meget lidt indflydelse på verdenspolitiken, men vi tror på, at det universielle billedsprog kan hjælpe til at skabe flere og flere kontakter og bidrage til den for os alle nødvendige mellempfolkelige forståelse.

Henning Østerberg.

Græsslåmaskinen.

Afslutningsfesten 1961.

Sidste sommer dimitterede vi for første gang en realklasse. Det var vor blandede specialmellemler der nu efter tre års skolegang havde fået eksamen, som de klarede fint. En tradition for afslutningsfesten blev skabt her. Lærerlegatet på 100 kr. uddeltes for første gang, det gik til *Jette Larsen*, et lærerkor sang under A.V.s direktion, og inspektøren talte om det krydderi på livet, som modsætningerne er i

Ansigtet fra I real.

arbejde-frihed, ung-gammel, mand-kvinde, drøm-handlen. Derefter gik lærerne til lærerværelset, hvor de tog afsked med bortrejsende kolleger, mens forældre og børn indledte afslutningsballet, hvortil personalet siden sluttede sig. Afslutning på taget ud mod grønnegården kl. 11³⁰ med „Natten er så stille“.

Bodnia og John R. i et rosenflor af unge piger.

Hjælpeinstitutionerne og os.

Atter i år har skolen modtaget megen hjælp fra Børnenes Kontor og Træskohjælpen. I løbet af dette skoleår har ca. 140 familier modtaget hjælp i form af julekurve eller tøj til børnene. Ca. 25 børn har fået enten et par sko eller et par træsko.

Da disse institutioner altid modtager flere ansøgninger om hjælp, end de kan imødekomme, må de håbe på støtte fra private indsamlinger. Her på skolen har vi haft en „plade-parade“ i visse frikvarterer, hvor børnene kunne „købe“ en ønskeplade ved at betale en krone til Træskogrisen. Desuden beder vi børnene medbringe en 10-øre eller en 25-øre, når vi har vores sædvanlige arrangement kaldet „Vi underholder hinanden“. Det er før hver ferie. Disse indsamlinger har i dette skoleår givet knap 200 kr.

Birthe Schmidt.

Birthe Schmidt.

Tak til „Vinhaven“.

Skolen har altid haft et fortrinligt samarbejde med boligforeningens fritids- og ungdomsklub i Vinhaven, først under *Jørgen Christiansens* og nu under *Bent Hartwich's* ledelse. I år henlagdes skolekomedien til Vinhavens nye, store scene (med provinsteater-mål), og til gengæld inviteredes klubmedlemmerne til at overvære spillet en af aftnerne.

På skolens fødselsdag så de mindre klasser 5 x' og *Ulla Nielsens* Peter Plys-opførelse, og det er fremtidig en aftale, at vi til „Vi underholder hinanden“ kan supplere vore tre egne sale med Vinhavens som den fjerde. Til den ende bliver der sat en låge i hegnet, så vi kan spadsere lige derind. Vi siger tak til for godt naboskab.

Josephine Baker i slacks.

I forbindelse med showet i Falkoner Centret var der fastelavnslørdag om eftermiddagen arrangeret et møde i skolens festsal, hvor Josephine Baker gjorde rede for sine ideer om fredelig sameksistens. Selv praktiserer hun dem på den måde, at hun har adopteret 11 børn fra jordens forskellige egne og skabt en familie ud af flokken. I forbindelse med en vinterferie i Sverige kom hun hertil med alle børnene, nurse, lærer m. fl. Mens børnene slog katten af tønden i pigesalen mødtes adoptivmoderen med danske venner. *Poul Henningsen* hyldede hende for mod og menneskelighed og overrakte hende en *Bjørn Wiinblad*-lysekat, som *Illums Bolighus* havde

Frøken Kirsebær byder Josephine Baker velkommen.

skænket. Hun fik en Gilbert-skulptur, og frøken Kirsebærblomst havde en eksotisk blomsterhilsen til hende. Josephine var i slacks, det hele var hyggeligt *en familie*, og bagefter skænkede fabrikant Heering et glas.

Bende og Baker-børnene.

Efterhånden som flere og flere får telefon

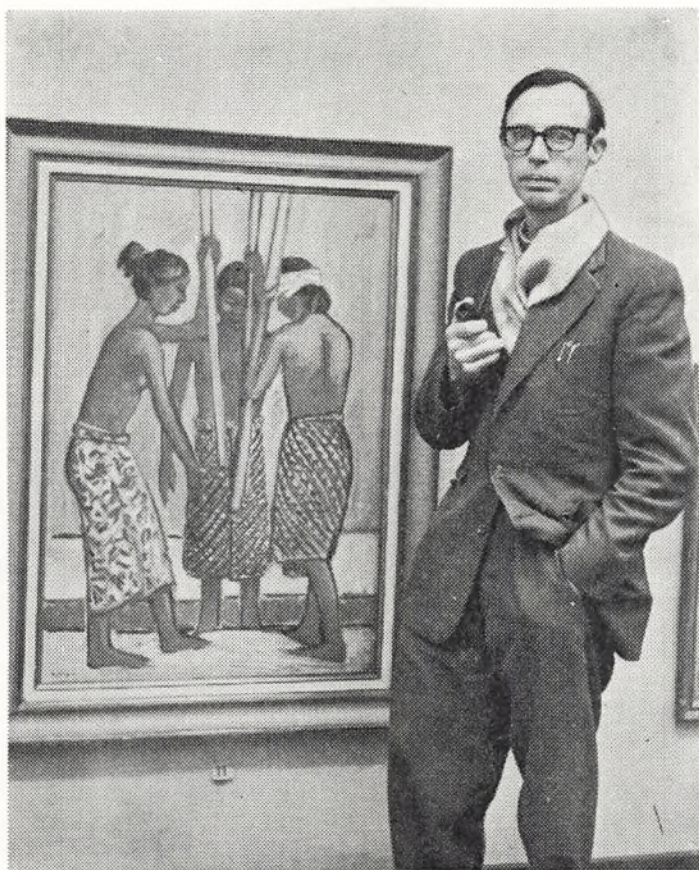
beslaglægger det i stigende grad unødigt tid for skolens kontor at modtage meldinger om syge elevers fraværelser. Send hellere en skriftlig meddelelse med en kammerat til barnets klasselærer eller giv – når det drejer sig om kortere sygeperioder – barnet en seddel med efter fraværelsen med nøjagtig angivelse af varigheden.

Skolens glemmerum

er åbent hver dag i 11-frikvarteret. En henvisning skal medbringes fra klasselæreren. Kun overtøj erstattes af skolevæsenet, da eleverne har besked på at tage alle løse småting såsom huer, vanter og halstørklæder med ind i klassen i deres mapper.

Kunsten i forhallen.

I årets løb har der til stadighed været afholdt udstillinger i forhallen, snart fra Lærernes Kunstforening snart fra egne forbindelser. Forældre og alle kvarterets beboere er altid velkomne til at se udstillingerne. Vi lagde for med *Elly Jørgensens* oliebilder og akvareller, så fulgte *Kirsten Kjær* samt *Gösta la Cour* og *Kay Lundfeldt*, siden *Harald Heirings* billeder fra Indonesien krydret med træskulptur, så

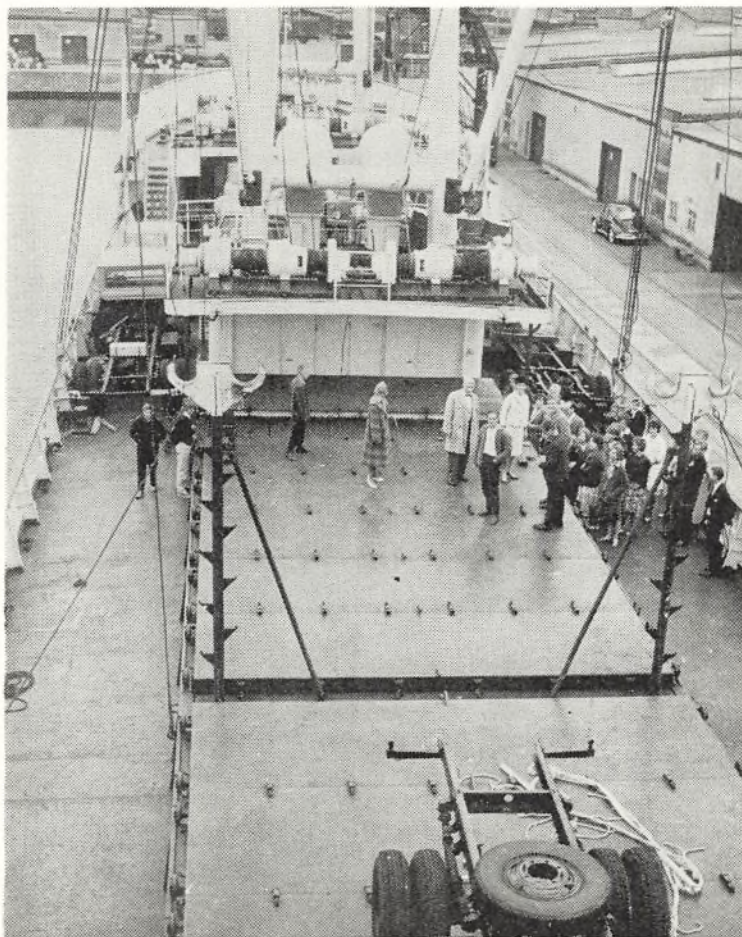

Harald Heiring.

Leon d'Urbino, en schweisisk maler, som John Rasmussen bragte til huse, samtidig *Walter Dannerfjord*, og endelig skolens bekendt fra sidste år, *Loodewigs van Mynden*. *Heiring* og *Kirsten Kjær* har talt for eleverne, og sidstnævnte samt *Eugeni Noormagi* kom på skolens fødselsdag med kunstgaver til os, for hvilke vi herved bringer giverne en hjertelig tak. Vi har allerede nu aftaler med Kleenø, Frits Bruzelius og Else Fischer Hansen. Og tak til børnene fordi de behandler billederne pænt. Vi har ingen skader haft.

Et rederi i stedet for et skib.

Skolens forbindelse med vor kollega i kirsebærbranchen, firmaet *Peter A. Heering* har gennem årene været os til stor glæde. Tre gange har vi nu haft fornøjelsen at uddele renterne af det storstilede legat, fabrikant Heering skænkede skolen på indvielsesdagen, til en flink elev og god kammerat. I år var det særlig vanskeligt at skulle forbigå så mange flinke store elever, men i 9. teknikerklasse havde lærerne

Besøg på „Christel Heering“.

enstemmigt udpeget *Poul Erik Nielsen*, så det blev ham, rederiets daglige leder, fuldmægtig *Tengvad* kunne lykønske ved overrækkelsen på skolens fødselsdag.

At firmaet for et par måneder siden accepterede et godt tilbud på vort adoptionsskib, dets første, „Christel Heering“, fra Columbia, hensatte et øjeblik parterne i dybe overvejelser. Skulle vi prøve at følge skibet under det nye flag, indtil et fjerde skib løber af stabelen? Hr. *Tengvad* tilbød os imidlertid generøst at adop-

tere „hele rederiet“ i stedet, og det kunne vi selvfølgelig ikke stå for. Ved et besøg på „Christel“ modtog vi under et højtideligt ceremoniel adoptionsdokumentet, som nu hænger på korrespondancetavlen og venter på skib, mens kaptajn *Krogh* pløjer verdenshavene med det nye store „Heering Rose“, som firmaets nabo, Christianshavns skole har adopteret.

Præstegang.

Medmindre man vil og kan komme til at gå til præst om aftenen, bør konfir-mationsforberedelse finde sted i 7. klasse. Da er skemaet lagt til rette, så man har fri kl. 13 mandag og torsdag. Salmebog og testamente kan lånes på skolen, men ind-meldelsen skal eleverne selv sørge for i tide.

Lidt personalia.

Ulla Thiesson.

Nonni Schröder.

Karen Olsen.

Sigrun Nordstrøm.

Lillian Ivanouw.

Skolen har i det sidste år til vore 1300 børn i 48 klasser beskæftiget et halvt hundrede lærere. *Kirsten Brinkløv*, der i 1960 kom til os fra Gasværksvej, drog sammen med sin mand og deres lille datter til Grønland. Et plaster på såret for hendes børn blev det, at hendes efterfølger, *Ulla Thiesson* i sig forenede de samme dyder som forgængerens, venlighed og myndighed. Fra Frankrigsgade kom *Karen Olsen*. Hun er faglærer i sang og har delvis realiserede planer om at bygge vort lærerkor op til det helt store. Privat er hun inspektørfrue på vor naboskole, Lykkebo.

Nonni Schrøder havde flere gange vikarieret her, så hun hørte allerede til, før hun kom.

Jørgen Kaliszan kom hjem fra CB-tjeneste og overtog 1 z, *Magnus Jönsson* fra Island har været her et år og rejser hjem med uddannelse som skolebibliotekar, *Kim Menzer* har sammen med *Nina Nørager Hansen* gjort tjeneste som faste vikarer bistået af tre seminarieelever „på græs“: *Dines Pontoppidan*, *Nora Rasmussen* i første halvår og *Vivi Lindemann* i andet. Hertil kommer vor faste stab af løse vikarer, *Bende Mogensen*, *Signe Viskum*, *Elsebeth Grum*, fru *Bistrup* og fru *Jersborg*. Ovennævnte har klaret den daglige sygetjeneste foruden længere fraværelsesperioder. Det gælder for *Kirsten Rendtorffs* og *Karen Weiss Pedersens* vedkommende samt på grund af glædelige begivenheder: *Lis Nørbo*, *Kirsten Pihl*, *Kirsten Kappel*, *Inge Vidø*, *Birgit Madsen* og *Birte Nielsen*, som har fået bevilget orlov i 1962–63. Hendes klasse II real overtages af *Henning Lehm*, der efter eget ønske afgår som skolens sekretær efter fem års glimrende og uvurderlig tjeneste – for i løbet af efteråret at blive afløst af *Rita Würtz*, der bliver skolens første heldagssekretær uden pædagogisk-, men med kontor-uddannelse. Cand. psych. *Lillian Ivanouw* har i de sidste par år gjort halv tjeneste og i det sidste halve år fuld tjeneste på Skolepsykologisk kontor. Hun forlader os nu for at tiltræde en selvstændig post i Lyngby-Taarbæk. Ligeledes har vi de sidste par måneder måtte savne *Sigrun Nordstrøm*, som efter sommerferien ansættes i en stilling ved Bernadotteskolen. Vi takker disse afgående kolleger for godt og varmhjertet medarbejderskab gennem 4–5 år. *Louis Nielsen* vil næste år være borte fra skolen som elev på Statens Gymnastikinstitut. Kursus på Statens Lærerhøjskole i afvigte år er gennemgået af *Birgit Madsen*, *Palle Bodnia*, *Aksel Hansen* og *Aksel Rasmussen*. På Sonnenberg i Harzen var i 14 dage med stort udbytte

Orla Lundbo.

Vi har masser af cykleplads

i skolens stativer, så megen, at det ikke har været nødvendigt at rationere den. Enhver, der har lyst, kan komme cyklende til skole, men cyklerne står dagen igennem lettilgængelige ved offentlig vej uden tilsyn, hvorfor de er nemme at fjerne af uvedkommende, der er blevet trætte af at gå. Derfor bør de aldrig henstilles ulåste, og hvis uheldet har været ude, er ansvaret ens eget. Man bør da først søge i kvarteret og Vigerslevparken og derefter henvende sig til Valby Politi.

Til Indiens spedalske

indsamlede skolens elever 2400 kr. Tak til giverne, børn og forældre.

Vor forside

står naturligvis i U-landshjælpens tegn. Det er Josephine Baker med gave, briller og et dejligt smil, som forhåbentlig vil smitte alle, som ser det.

Årets realister

er fremstillet i kliché for at prøve, hvor små skolebillederne kan gøres, uden at genkendelsesglæden forsvinder. Skal vi bruge det ene eller det andet raster-net for at få det bedste resultat, eller skal vi helt lade være? Tanken var i bedste fald at lave en filmsstrimmel med alle klasserne på, og herude i marginen skulle der så stå navne, eller måske kunne læreren i få ord fortælle noget om det særlige ved netop *den* klasse.

Raster-net 40.

Raster-net 48.

Skoledistriktet

går for Vigerslevvejs vedkommende fra Åhaven mod syd indtil Køgevejen. Nordgrænse danner Folehaven, alle ulige numre plus de lige indtil 66. Sydgrænse: Frugthaven og Åhaven (begge sider). Haveforeningen „Trekanten“ ligger indenfor denne afgrænsning og hører altså til Kirsebærhavens distrikt. Ny indmeldelser begynder 1. september 1962 for børn, der skal begynde i skolen august 1963. Fylder barnet 7 år inden den 1. august 1963, *skal* det indmeldes; fylder det 7 år inden den 1. februar 1964, *kan* det indmeldes. Af hensyn til klassedannelsen og modenhedsprøven ses det gerne, at alle nybegyndere er indskrevet inden jul 1962.

Meddelelse om meddelelser.

Her er Østerberg. Hans slags er lige så sjælden som hvide elefanter. Han skriver lærebøger, optræder i skole-TV, laver blad for tegnelærerne og har haft tålmodighed til at vente på alle de bidrag, som står i dette hæfte „meddelelser“. Det eneste, han ikke har læst, er dette stykke, som er indsmuglet for at hylde vor højtfortjente redaktør.

Det være hermed sket.

Meld Dem ind i forældreforeningen!

Mon det er alle årsskriftets læsere bekendt, at der til „Kirsebærhavens Skole“ er knyttet en forældreforening? Kernen i bestyrelsen dannes af skolenævnet. Hertil kommer yderligere tre forældrerepræsentanter samt to lærere valgt af lærerrådet plus skolens leder.

Foreningens formål er at støtte samarbejdet mellem skolen og dens forældre-kreds. I praksis arbejdes der snævert sammen med skolenævnet, og der sigtes ikke mindst på i samarbejde med skolens fond at yde økonomisk støtte på områder, hvor offentlige midler ikke slår til, hvorfor der betales et årskontingent på 6 kr. for ægtepar og 3 kr. for enkeltmedlemmer.

Skolens smukke silkefane – med bomærket broderet i sort og formet i messing som fanespyd – er for eksempel skænket af forældrene. Oprettelse af legater, hjælp til rejser og lejrskoleophold, støtte til elevrådets arbejde, fællesarrangementer og skolens udsmykning er nogle af de opgaver, forældreforeningen har planer om at tage op.

I samme grad som medlemstallet stiger, vil forældreforeningen kunne gøre en indsats til støtte for den aktivitet, skolen udfolder. Alle voksne læsere, som endnu ikke har meldt sig ind, opfordres herved til at gøre det ved hjælp af nedenstående kupon, som medgives til klasselæreren. Vil man ikke klippe i bladet, er en hjemmelavet kupon lige så god.

Undertegnede indmelder sig herved i „Kirsebærhavens Skoles Forældreforening“ for et årligt kontingent af 3 kr. pr. medlem.

.....
Navn.

.....
Navn.

.....
Adresse.

Skolenævnet.

Da vi for fire år siden dannede det første skolenævn her på Kirsebærhaven, var det med et ønske om at finde en plads i skolens liv, således at vi kunne løse den opgave der var vor, nemlig at være bindeleddet mellem skolen og hjemmet, og når man ser tilbage på den periode, der nu er udløbet, må man vel sige, at det stort set er lykkedes, og vel ikke mindst fordi vi her har mødt en god samarbejdsvilje fra skolens personales side.

Vi har i de forløbne år medvirket ved de forskellige arrangementer som skolen har ladet afholde, så som forældremøder, sammenkomster og lignende, medvirket ved dannelsen af skoleklubberne som jo nu er blevet en fast institution. Endvidere har vi repræsenteret skolen ved „Landsforeningen af Skolekommissioner, Skolenævn og Forældreforeninger“s Landsmøder, hvor man har drøftet emner som „Fra hjemmets til skolens verden“, „Kammeratvalg i skoleklasser“, „Familieplanlægning og vore store børn“, samt „Skolens målsætning“, det sidste navnlig med henblik på den nye skolelov, som efter de første vanskeligheder nu ser ud til at virke bedre og bedre, efter som forståelsen af problemerne breder sig i stadig videre kredse af vort samfund.

Jørn Busted.

Skøtt Andersen.

Elly Behrendt.

Jytte B. Noack.

Jørgen Hansen.

For to år siden dannede vi en Forældreforening, som dog ikke har fået særlig stor tilslutning, hvilket måske skal tages som udtryk for, at forældrene her ved skolen synes, deres interesser bliver tilgodeset tilstrækkeligt med skolenævn og den nære kontakt der er mellem skole og hjem.

I det sidste årstid har vi måske som naturligt er, efterhånden som vi får flere og flere store klasser, haft en del henvendelser om udmeldelser fra børn, der er over den skolepligtige alder. Vi vil i den forbindelse gøre opmærksom på, at børn der er over den skolepligtige alder (d.v.s. over det fyldte 14. år), normalt kun kan meldes ud ved skoleårets slutning, og kun i undtagelsestilfælde såsom dokumenteret læreforhold o. lign., af skolenævnet kan få tilladelse til at forlade skolen midt i skoleåret.

Vi har i dette skoleår ikke haft en eneste forsømmelsessag, hvilket vel må tages som udtryk for, at børnene er glade for at gå her på skolen.

Der er i dette forår vedtaget en ny revideret skolelov, som dog ikke får væsentlig betydning for de københavnske skoler, da den særordning vi i mange år har haft her, har dannet eksempel til den nye lov.

Den 14. maj i år var der valg af skolenævn i København, og for vor skoles vedkommende resulterede det i, at hr. *E. Høgfeldt* trådte ud og at fru *Jytte B. Noack* kom ind i det nye skolenævn, de øvrige medlemmer blev alle genvalgt. Vi takker hr. Høgfeldt for det gode samarbejde og for hans indsats i arbejdet, og byder samtidig fru Noack velkommen med håb om et godt samarbejde i tiden fremover.

Skolenævnets sammensætning er herefter:

Jørn C. Busted, Bekkersgård Vænge 6¹, Valby.

Elly Behrendt, Folehaven 51, st., Valby.

P. Skøtt Andersen, Ellebjergvej 20, Valby.

Jytte B. Noack, Folehaven 1², Valby.

Jørgen Hansen, Folehaven 65, st., Valby.

Årsafslutningen 1962.

(Besøgsdage).

ONSDAG DEN 20. JUNI

			Lærer.	Gæstelærer
1 v	(nr. 1)	kl. 8- 9	dansk Karen Olsen	
		- 9-10	regning Magnus Jønsson	
1 v	(nr. 2)	kl. 8- 9	dansk Kirsten Kappel	
		- 9-10	regning Ove Rud	
1 x	(nr. 3)	kl. 8- 9	dansk Nonni Schrøder	
		- 9-10	regning John Rasmussen	
1 y	(nr. 4)	kl. 8- 9	dansk H. C. Larsen	
		- 9-10	regning Birthe Schmidt	
1 z	(nr. 5)	kl. 8- 9	dansk Jørgen Kaliszan	
		- 9-10	regning Karen Weiss Pedersen	
1 æ	(nr. 6)	kl. 8- 9	regning Else Diemer	
		- 9-10	dansk Louis Nielsen	
4 u	(nr. 16)	kl. 8- 9	dansk Grethe Mathiasen	Betty Fenger Hansen
		- 9-10	regning Aksel Hansen	H. C. Larsen
4 v	(nr. 13)	kl. 8- 9	regning Inge Vidø	Lis Nørbo
		- 9-10	dansk Ellen Pedersen	Else Folkov
4 x	(nr. 7)	kl. 8- 9	regning Ellen Pedersen	Ulla Thiesson
		- 9-10	dansk Kirsten Rendtorff	Inge Chrestensen
4 y	(nr. 23)	kl. 8- 9	dansk Leth Petersen	Aksel Rasmussen
		- 9-10	regning Jytte Jakobsen	Julie Agersnap
4 z	(nr. 8)	kl. 8- 9	dansk Signe Viskum	Lilian Ivanouw
		- 9-10	regning Kirsten Pihl	Inge Vidø
4 æ	(nr. 11)	kl. 8- 9	dansk A. V. Hansen	Jytte Jakobsen
		- 9-10	regning Kim Menzer	Lilian Ivanouw
5 A	(nr. 9)	kl. 8- 9	dansk Mygind Knudsen	Todil Toftdahl
		- 9-10	regning Mygind Knudsen	Grethe Mathiasen
5 u	(nr. 17)	kl. 8- 9	dansk Kirsten Rendtorff	Kirsten Pihl
		- 9-10	regning Aksel Rasmussen	Palle Bodnia
5 v	(nr. 13)	kl. 8- 9	dansk Aksel Hansen	Per Thomsen
		- 9-10	regning Else Rahr	Betty Fenger Hansen
5 x	(nr. 18)	kl. 8- 9	dansk Ulla Nielsen	Inge Nissen
		- 9-10	regning Birgit Madsen	A. V. Hansen

				Lærer.	Gæstelærer.
5 y	(nr. 15)	kl. 8- 9	dansk	<i>Else Rahr</i>	<i>Louis Nielsen</i>
		- 9-10	regning	<i>Per Thomsen</i>	<i>Jørgen Kaliszan</i>
6 a ₁	(nr. 14)	kl. 8- 9	dansk	<i>Birgit Madsen</i>	<i>Tove Persson</i>
		- 9-10	regning	<i>Karen Olsen</i>	<i>Tove Persson</i>
6 a ₂	(nr. 12)	kl. 8- 9	dansk	<i>Karen Weiss Pedersen</i>	<i>Frank Pilo</i>
		- 9-10	regning	<i>Lis Nørbo</i>	<i>Birthe Nielsen</i>
6 A ₂	(nr. 20)	kl. 8- 9	dansk	<i>Birthe Schmidt</i>	<i>Magnus Jønsson</i>
		- 9-10	regning	<i>Leth Petersen</i>	<i>Ulla Nielsen</i>
6 bu	(nr. 19)	kl. 8- 9	dansk	<i>Ove Rud</i>	<i>Birthe Nielsen</i>
		- 9-10	regning	<i>Else Diemer</i>	<i>Nonni Schrøder</i>
7 A ₁	(nr. 21)	kl. 8- 9	dansk	<i>John Rasmussen</i>	<i>Palle Bodnia</i>
		- 9-10	regning	<i>Frank Pilo</i>	<i>Ulla Thiesson</i>
8 au	(nr. 25)	kl. 8- 9	regning	<i>Daniel Nielsen</i>	<i>Henning Østerberg</i>
		- 9-10	dansk	<i>Bruno Milø</i>	<i>Kirsten Kappel</i>

Gårdvagter: kl. 7⁵⁰-8: G: *Per Thomsen.* g: *Ulla Thiesson.*
- 8⁵⁰-9: G: *Palle Bodnia.* g: *Inge Chrestensen.*

TORS DAG DEN 21. JUNI

2 u	(nr. 1)	kl. 8- 9	dansk	<i>Else Folkov</i>	
		- 9-10	regning	<i>Ulla Nielsen</i>	
2 v	(nr. 5)	kl. 8- 9	regning	<i>Leth Petersen</i>	
		- 9-10	dansk	<i>Kirsten Pihl</i>	
2 x	(nr. 2)	kl. 8- 9	dansk	<i>Betty Fenger Hansen</i>	
		- 9-10	regning	<i>Magnus Jønsson</i>	
2 y	(nr. 7)	kl. 8- 9	dansk	<i>Ulla Thiesson</i>	
		- 9-10	regning	<i>Palle Bodnia</i>	
2 z	(nr. 3)	kl. 8- 9	dansk	<i>Inge Chrestensen</i>	
		- 9-10	regning	<i>Julie Agersnap</i>	
3 u	(nr. 8)	kl. 8- 9	dansk	<i>Julie Agersnap</i>	
		- 9-10	regning	<i>Else Folkov</i>	
3 v	(nr. 11)	kl. 8- 9	dansk	<i>Tove Persson</i>	
		- 9-10	regning	<i>Bendt Thuesen</i>	
3 x	(nr. 4)	kl. 8- 9	dansk	<i>Inge Nissen</i>	
		- 9-10	regning	<i>Ulla Thiesson</i>	
3 y	(nr. 6)	kl. 8- 9	dansk	<i>Inge Vidø</i>	
		- 9-10	regning	<i>Betty Fenger Hansen</i>	
4 A	(nr. 9)	kl. 8- 9	dansk	<i>Bodil Toftdahl</i>	<i>Kim Menzer</i>
		- 9-10	regning	<i>Karen Weiss Pedersen</i>	<i>Kirsten Kappel</i>
5 z	(nr. 10)	kl. 8- 9	dansk	<i>Jytte Jakobsen</i>	<i>Lis Nørbo</i>
		- 9-10	regning	<i>Lis Nørbo</i>	<i>Frank Pilo</i>

			Lærer.	Gæstelærer.
6 A ₁	(nr. 12)	kl. 8- 9	dansk Aksel Rasmussen	Kirsten Kappel
		- 9-10	regning Daniel Nielsen	Louis Nielsen
6 cu	(nr. 17)	kl. 8- 9	dansk Frank Pilo	Bendt Thuesen
		- 9-10	regning Ove Rud	Aksel Hansen
7 a ₁	(nr. 15)	kl. 8- 9	dansk Else Rahr	Nonni Schrøder
		- 9-10	regning Ellen Petersen	Tove Persson
7 A ₂	(nr. 18)	kl. 8- 9	regning Bruno Milø	Jørgen Kaliszan
		- 9-10	dansk A. V. Hansen	Mygind Knudsen
7 A ₃	(nr. 19)	kl. 8- 9	dansk Østerberg	Birgit Madsen
		- 9-10	regning Inge Nissen	Nonni Schrøder
7 bu	(nr. 14)	kl. 8- 9	regning Else Diemer	Louis Nielsen
		- 9-10	dansk Inge Vidø	Henning Østerberg
7 bv	(nr. 21)	kl. 8- 9	dansk Palle Bodnia	Ove Rud
		- 9-10	regning Leth Petersen	Aksel Rasmussen
8 a ₁	(nr. 24)	kl. 8- 9	regning Birthe Schmidt	Karen Olsen
		- 9-10	dansk Lilian Ivanouw	Birthe Nielsen
I u	(nr. 20)	kl. 8- 9	dansk Birthe Nielsen	Kirsten Rendtorff
		- 9-10	regning Bruno Milø	Per Thomsen
4 F	(nr. 26)	kl. 8- 9	regning Daniel Nielsen	John Rasmussen
		- 9-10	dansk Bodil Toftdahl	Grethe Mathiasen

Gårdvagter: kl. 7⁵⁰-8: G: Jørgen Kaliszan. g: Kirsten Kappel.
 - 8⁵⁰-9: G: John Rasmussen. g: Kirsten Pihl.

Alle, der interesserer sig for skolens arbejde, indbydes til at overvære timerne og til at se udstillingen i forhallen.

Afslutning holdes den 21. juni kl. 19³⁰ i drengesalen.

Kirsebærhavens skole, maj 1962.

Orla Lundbo.

